

Sygn. akt I C 466/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Anna Szner

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lutego 2017 r. w G.

sprawy z **powództwa M. D. (1)**

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od **pozwanego (...) S.A. w W.** na rzecz **powódki M. D. (1)** kwotę 13 575,20 zł (trzynaście tysięcy pięćset siedemdziesiąt pięć i 20/100) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20.11.2014 r. oraz kwotę 2 457,44 zł (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt siedem i 44/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
2. ustala odpowiedzialność pozwanego **(...) S.A. w W.** za ewentualnie pogorszenie się stanu zdrowia powódki w przyszłości i powstałą stąd szkodę wynikającą ze zdarzenia z 07.11.2013 r.;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. nakazuje pobrać od powódki **M. D. (1)** z zasądzonych w pkt. 1 roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 238,54 zł (dwieście trzydzieści osiem i 54/100) tytułem nieuiszczonych kosztów wynagrodzenia biegłych;
5. nakazuje pobrać od pozwanej **(...) S.A. w W.** na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 1 565,85 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt pięć i 85/100) tytułem nieuiszczonych kosztów wynagrodzenia biegłych;

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt. I C 466/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 marca 2015 roku powódka M. D. (1), wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. następujących kwot:

- a) 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;
- b) 4.757,69 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;
- c) 884,00 zł tytułem niewypłaconej przez pracodawcę powódki nagrody finansowej za rok 2014

Nadto, powódka wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego za ewentualne pogorszenie stanu zdrowia powódki w przyszłości.

Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała, że w dniu 7 listopada 2013 roku w G., doszło do kolizji spowodowanej przez kierującego pojazdem marki B. o nr rej. (...) – M. K.. Pojazd, którym sprawca zdarzenia kierował w dniu jego spowodowania, był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych udzielanym przez pozwaną. Na skutek zdarzenia powódka została przewieziona przez zespół pogotowia Ratunkowego do (...) Centrum Medycznego, gdzie stwierdzono u niej stłuczenie klatki piersiowej oraz stłuczenie grzbietu prawej dłoni. Ponadto powódka bezpośrednio po zdarzeniu skarżyła się na ból w lewym podbrzuszu, zawroty głowy i nudności, ból w okolicy obojczyka i barku lewego oraz widzenie za mgłą. Doznane przez powódkę urazy skutkowały koniecznością hospitalizacji, a następnie leczenia w warunkach ambulatoryjnych. Kwotę 10.000,00 zł powódka uargumentowała koniecznością zadośćuczynienia za doznane cierpienie fizyczne oraz psychiczne.

Uzasadniając żądanie w zakresie odszkodowania w pierwszej kolejności powódka wskazała, że na skutek zdarzenia z dnia 7 listopada 2013 roku musiała przebywać na zwolnieniu lekarskim, w konsekwencji czego utraciła nagrodę wypłacaną przez pracodawcę w kwocie 884,00 zł. Dalej argumentowała, że leczenie skutków zdarzenia wymagało licznych konsultacji lekarskich, badań i przeprowadzenia zabiegów rehabilitacyjnych oraz leków, koszty których – do kwoty 3.575,20 zł – powódka poniosła samodzielnie. Na dochodzoną przez powódkę kwotę odszkodowania składało się także odszkodowanie w związku z uszkodzeniem sprzętu elektronicznego oraz ekspertyzami opłacalności naprawy, zakupów nowych okularów oraz kosztów zniszczonej torebki w wysokości 1.182,49 zł.

Pozwana wypłaciła powódce tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę łączną w wysokości 1.000,00 zł oraz odszkodowanie w kwocie 226,40 zł. Powódka z taką wysokością zadośćuczynienia nie zgodziła i w tym celu wniosła o odwołanie od decyzji pozwanej.

Powódka w uzasadnieniu wskazuje, że do tej pory odczuwa negatywne skutki zdarzenia, a więc żądane kwoty są adekwatne i uzasadnione w świetle doznanych obrażeń, ich natężenia długotrwałości oraz rokowań co do stanu zdrowia na przyszłość.

Odnosząc się do żądania w zakresie odsetek ustawowych powódka powołała się na art. 817 § k.c., w związku z faktem, iż w przypadku gdy odpowiedzialność za wyrządzoną przez sprawcę szkodę ponosi zakład ubezpieczeń, ma on obowiązek spełnić świadczenie w ciągu trzydziestu dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 maja 2015 roku pozwana (...) Spółka Akcyjna w W., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania wyliczonych według norm, przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że nie kwestionuje co do zasady swojej odpowiedzialności za następstwa zdrowotne wypadku, jakiemu uległa powódka, lecz kwestionuje wysokość roszczenia powódki z tytułu zadośćuczynienia, a ponadto zasadność jej roszczeń o odszkodowanie z tytułu poniesionych kosztów leczenia i strat materialnych. Pozwana wskazała, że wypłaciła powódce w ramach przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego kwotę 1.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdy i cierpienia związane z doznanymi obrażeniami cielesnymi. Przy wypłacaniu odszkodowania pozwana kierowała się informacjami wynikającymi z dokumentacji medycznej powódki złożonej do akt sprawy i wydaną opinią lekarza orzecznika, który ustalił, iż wypadek, w jakim brała udział powódka nie pozostawił u niej trwałych następstw zdrowotnych, a jedynie wywołał przejściowe i krótkotrwałe dolegliwości bólowe. Pozwana zwróciła uwagę, że z dokumentacji medycznej nadesłanej przez pozwaną wynikało, iż przed wypadkiem występowały u powódki wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa, które są następstwem stanu chorobowego. W odniesieniu do zakupionych leków i innych medykamentów, powódka wskazała że badała złożone w sprawie paragony i faktury oraz poddała je ocenie lekarza orzecznika,

który wypowiedział się w stosownej opinii. Na jej podstawie pozwana dokonała wypłaty kwoty 31,90 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty zakupu leków. W pozostałym zakresie wydatki na zakup leków pozwana uznała za niezwiązane przyczynowo z wypadkiem komunikacyjnym. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że wypłaciła powódce odszkodowanie wyłącznie za uszkodzony telefon i zwróciła koszty ekspertyzy dotyczącej braku opłacalności naprawy telefonu, ponieważ w pozostałym zakresie uznała roszczenie powódki za nieuzasadnione, a to z uwagi na brak dowodów na związek uszkodzenia laptopa i torebki z wypadkiem, a także niewykazanie szkody w zakresie uszkodzenia okularów. Ponadto pozwana podniosła zarzut niewykazania wysokości kwoty zadośćuczynienia, albowiem w jej odczuciu jest ona wygórowana.

W piśmie procesowym z dnia 12 czerwca 2015 roku powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom i zarzutom zawartym w odpowiedzi na pozew, za wyjątkiem tych wyraźnie przyznanych. Powódka nie zgodziła się z twierdzeniem strony pozwanej dotyczącymi adekwatności wypłaconej kwoty zadośćuczynienia do krzywdy, bólu i cierpienia doznanych w wyniku wypadku. W ocenie powódki, w sposób wystarczający wykazała za pomocą faktur zasadność roszczeń z tytułu odszkodowania. Powódka wskazała, że wszystkie zakupione leki i zabiegi rehabilitacyjne opłacane były na podstawie wskazań lekarzy prowadzących. Powódka zaprzeczyła również, jakoby cierpiała na choroby samoistne w momencie wypadku komunikacyjnego. Dolegliwości, które obecnie odczuwa są wynikiem obrażeń, jakich doznała w chwili wypadku. W kwestii strat majątkowych powódki oraz roszczeń dotyczących zwrotu kosztów z tytułu uszkodzonego sprzętu elektronicznego oraz rzeczy osobistych, powódka wskazała że dowód stanowią zarówno wyceny napraw, jak również zeznania świadków z rozprawy z dnia 9 czerwca 2015 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 listopada 2013 roku w G., doszło do kolizji drogowej pomiędzy powódką kierującą pojazd marki C. o nr. Rej. (...), a pojazdem marki B. o nr. Rej (...) kierowanym przez M. K. – sprawcę wypadku.

W dniu spowodowania kolizji pojazd kierowany przez jego sprawcę był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych udzielanym przez (...) Spółkę Akcyjną w W..

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: pokwitowanie Policji (k. 10)/

Bezpośrednio po zdarzeniu M. D. (1) została przewieziona do (...) Centrum Medycznego Sp. Z o.o. gdzie zdiagnozowano u powódki stłuczenie klatki piersiowej S 20.2 oraz stłuczenie grzbietu dłoni prawej. Na podstawie w/ w obrażeń powódka nie wymagała hospitalizacji. Z uwagi na zgłaszane zawroty głowy i nudności powódka została skierowana do Oddziału neurologii celem ewentualnego dalszego leczenia, następnie powódka przeszła konsultację ortopedyczną.

/dowody: karta informacyjna (k. 11), karta informacyjna konsultacji neurologicznej (k. 12), karta informacyjna (k. 13)/

M. D. (1) kontynuowała leczenie, pozostając pod stałą opieką lekarską. Korzystała także z zabiegów rehabilitacyjnych. W wyniku zdarzenia powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim od 7.11 2013 roku do dnia 18 kwietnia 2014 roku oraz od 29 sierpnia 2014 roku do 12 września 2014 roku i 7 marca 2015 roku do 20 marca 2015 roku.

/dowody: dokumentacja medyczna na nazwisko M. D. (1) (k.14-38), faktury (64-69), zwolnienia lekarskie (40-48)/

W związku z leczeniem skutków zdarzenia z dnia 7 listopada 2013 roku, M. D. (1) poniosła koszty leczenia w łącznej kwocie 3.575,20 zł, na które składały się koszty zakupu leków, badania lekarskie oraz zabiegi rehabilitacyjne.

/dowody: faktury (k. 64-69), (k. 70-89)/

W momencie zdarzenia powódka była zatrudniona w Urzędzie Celnym w K. na stanowisku kontrolera celnego.

/dowód: akt mianowania (k. 98), pismo z dnia 15.12.14 r (k. 99), decyzja nr (...) (k. 100-101), decyzja nr (...) (k. 102-102v)/

Pismem z dnia 29 listopada 2013 roku powódka zgłosiła pozwanej szkodę, której doznała na skutek zdarzenia drogowego w dniu 7 listopada 2013 roku, W odpowiedzi na pismo, pozwana wezwała powódkę do dostarczenia brakującej dokumentacji dotyczącej szkody w terminie 7 dni. Pismem z dnia 24 lutego 2014 roku pozwana przyznała powódce kwotę w wysokości 1044,50 zł tytułem odszkodowania za powstałą szkodę. Pismem z dnia 12 marca powódka nadesłała pozwanej faktury za leki i materiały medyczne oraz faktury za wizyty u specjalisty ortopedy i zabiegi rehabilitacyjne. Ponadto w piśmie tym powódka wskazała na uszkodzenia, jakim uległ sprzęt elektroniczny oraz okulary. Powódka kilkakrotnie wzywała pozwaną do ustosunkowania się do jej pism, wskazujących na poniesioną szkodę, jednak bez rezultatu. W piśmie z dnia 20 listopada 2014 roku pozwana przyznała powódce dodatkową kwotę w wysokości 181,90 zł tytułem odszkodowania za szkodę, która powódka poniosła podczas zdarzenia drogowego w dniu 7 listopada 2013 roku.

/dowód: pismo z dnia 29.11.13r. (k. 49), pismo z dnia 07.01.14r. (k. 50), pismo z dn. 24.02.14r. (k.51), pismo z dn. 12.03.14r. (k. 52-54), pismo z dn. 24.04.14r. (k. 55), pismo z dn. 10.07.14r. (k. 56), pismo z dn. 15.07.14r. (k. 57-58), pismo z dn. 22.09.14r. (k. 59), pismo z dn. 6.11.14r. (k. 60-61), pismo z dn. 19.11.14r. (62-63)/

Na podstawie opinii biegłego chirurga- ortopedy stwierdzono, że powódka w wyniku zdarzenia drogowego doznała powierzchownych obrażeń o charakterze potłuczenia ogólnego typu pasa bezpieczeństwa oraz prawej ręki i mogła doznać skręcenia/przeciążenia odcinka szyjnego kręgosłupa. Biegły sądowy na podstawie zebranego od powódki wywiadu oraz po analizie dokumentacji stwierdził, że w bezpośrednim okresie powypadkowym natężenie bólu i cierpienie powódki było umiarkowane. Biegły rokowania na przyszłość ocenił na bardzo dobre i nie przewidywał w tym zakresie żadnych zmian. U powódki nie stwierdzono też długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z uwagi na leczenie trwające poniżej 6 miesięcy. W opinii uzupełniającej, biegły podtrzymał swoją wcześniejszą diagnozę.

Biegły sądowy neurolog stwierdził u powódki przewlekły zespół bólowo-korzeniowy odcinka szyjnego kręgosłupa na tle zmian zwyrodnieniowo-wytwórczych oraz dyskopatii C5-C6, bez ograniczenia ruchomości oraz stwierdził stan po urazie komunikacyjnym w wyniku którego powódka doznała stłuczenia klatki piersiowej, grzbietu prawej dłoni oraz urazu lewego barku. W opinii uzupełniającej biegła stwierdziła u powódki 5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu, albowiem wypadek bez wątplenia miał wpływ na postęp schorzenia zwyrodnieniowo - wytwórczego kręgosłupa.

/dowód: opinia biegłego ortopedy (k. 143-147), opinia uzupełniająca (k. 190-194), opinia biegłego neurologa (k. 182-186), opinia uzupełniająca (k. 239-241)/

Powyższy stan faktyczny został częściowo ustalony w oparciu o okoliczności bezsporne, zaś w pozostałym zakresie w oparciu o wymienione wyżej dowody z dokumentów, zeznania powódki oraz opinii biegłych sądowych.

Zarówno treść jak i autentyczność dokumentów zgromadzonych w materiale dowodowym nie były skutecznie zaprzeczone przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. W konsekwencji, Sąd przydał tym dokumentom moc dowodów w całości. Zasadniczo, Sąd przydał moc dowodu zeznaniom powódki, albowiem były one logiczne, zbieżne z pozostałym materiałem zebrany w sprawie oraz wiarygodne.

Powódka w sposób precyzyjny opisał przebieg zastosowanego u niej leczenia, a także skutki zdarzenia z dnia 7 listopada 2013 roku i ich wpływ na codzienne życie powódki.

Również Sąd dał wiarę zeznaniom świadków na okoliczności kondycji fizycznej powódki jak również konsekwencji jakie pojawiły się po zdarzeniu.

Sąd w całości oparł się na sporządzonych w toku postępowania opiniach biegłych

z zakresu neurologii oraz ortopedii, opinii uzupełniającej neurologa i ortopedy zeznaniach świadków M. D. (2), W. A. . L. A. jak i zeznań powódki . Wszystkie opinie były fachowe i rzetelne, a wiedza i doświadczenie biegłych sądowych nie budziły wątpliwości Sądu. Zarówno opinia biegłego z zakresu neurologii jak i ortopedii stała się przedmiotem zarzutów ze strony powódki, jednak Sąd dał wiarę tym opiniom. Zeznania świadków sąd uznał za rzeczowe i logiczne ,a tym samym przyjął je jako wiarygodne .

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części to jest do wysokości 13.575,20 zł zasadzonej w punkcie 1 wyroku zaś w pozostałej części powództwo jako niewykazane należało oddalić .

Odpowiedzialność pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 9 grudnia 2013 roku była bezsporna. Opierała się ona na treści przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja

2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) oraz przepisu art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 415 k.c. Sporna pozostawała jedynie wysokość należnych powódce zadośćuczynienia oraz odszkodowania.

Zachowując chronologię roszczeń przyjętą przez powódkę w pozwie, w pierwszej kolejności Sąd odniesienie się do żądania zadośćuczynienia, a następnie – odszkodowania.

I tak, zgodnie z treścią przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przepis art. 445 § 1 k.c. stanowi z kolei, iż w takich wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest złagodzenie doznanej przez powoda krzywdy, oraz iż ma ono charakter kompensacyjny, przez co jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość.

Z drugiej strony należy mieć na uwadze, iż wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy oraz aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach.

Krzywdy, jako szkody niemajątkowej, nie sposób wymierzyć w kategoriach ekonomicznych. Polega ona na ujemnych przeżyciach poszkodowanego związanych

z cierpieniem fizycznym i psychicznym. Tego rodzaju uszczerbki mogą być łagodzone przez dostarczenie poszkodowanemu środków materialnych, pozwalających mu zaspokoić

w szerszej mierze jego potrzeby. Ustalając wysokość zadośćuczynienia winno się wziąć pod uwagę przede wszystkim obiektywne czynniki, jak stopień i czas trwania cierpienia fizycznego oraz psychicznego, ich rodzaj i intensywność, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, bezradność życiową, utratę kontaktów towarzyskich (porównaj: D. I., Z. przyznawania i ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego w razie naruszenia dobra osobistego, KPP 2001, z. 3).

Biorąc pod uwagę zgromadzone w sprawie materiały dowodowe, Sąd doszedł do przekonania, iż należne powódce kwota zadośćuczynienia wynosi 11.000,00 zł. W związku z tym ,że na etapie postępowania likwidacyjnego szkodę pozwany wypłacił już powódce kwotę 1.000,00 zł z tego tytułu zasadnym jest zasądzenie uzupełniającego zadośćuczynienia w kwocie 10.000,00 zł dochodzonego pozwem .

Powódka na skutek zdarzenia drogowego, które miało miejsce w dniu 7 listopada 2014 roku doznała ogólnego potłuczenia ,obrażeń stłuczenia klatki piersiowej oraz lewego stawu ramiennie-lopatkowego typu pasa bezpieczeństwa oraz stłuczenia grzbietu dłoni prawej. Pomimo, że w momencie zdarzenia występowało u niej samoistne schorzenie zwyrodnieniowo-wytwórcze kręgosłupa, to zdarzenie drogowe przyczyniło się, że negatywne skutki tego schorzenia powódka odczuwa już teraz. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu neurologii na skutek zdarzenia u powódki powstały trwałe uszczerbki na zdrowiu w wysokości 5%. W związku z przebytymi obrażeniami przebywała na zwolnieniu

lekarskim od momentu wypadku do dnia 18 kwietnia 2014r poczym powróciła do pracy . Przez okres tygodnia nosiła kołnierz ortopedyczny. Przebyła też zabiegi rehabilitacyjne w postaci naświetleń i prądów Biegły J. S. w swej opinii podkreślił ,że w okresie czasu bezpośrednio po wypadku natężenie odczuwanego przez powódkę bólu było umiarkowane , zaspo około 3,4 tygodniach zmniejszyło się do miernego utrzymując się na tym poziomie przez około 4 miesięcy. Rokowania odnośnie jej stanu zdrowia w związku z obrażeniami powypadkowymi biegły określił jako bardzo dobre .

Niewątpliwie już sam udział powódki w zdarzeniu nie tylko wywołał u niej negatywne doznania psychiczne, utrwalone w aktualnych zachowaniach w postaci lęku w trakcie kierowania samochodem , związane choćby z samym uczestnictwem w nim, koniecznością podjęcia leczenia ale również wyłączeniem z aktywności zawodowej na okres rekonwalescencji. W ocenie Sądu, bez znaczenia nie pozostawał również fakt, że w czasie po zdarzeniu powódka musiała korzystać z pomocy osób trzecich w prostych, codziennych czynnościach.

Sąd miał przy tym na uwadze, że rodzaj doznanych przez powódkę obrażeń ich rozmiar uzasadnia ustalenie na mocy art. 189 k.p.c odpowiedzialności pozwanej za ewentualne pogorszenie się stanu zdrowia powódki w przyszłości i powstałą stąd szkodę wynikającą ze zdarzenia z dnia 7 listopada 2013 roku.

Jak wyjaśniono na wstępie, na kwotę dochodzoną przez powódkę składało się także odszkodowanie, którego składnikami były zakupione leki, badania lekarskie, zabiegi rehabilitacyjne. Powódka w toku postępowania dowodowego przedłożyła plik rachunków i faktur odnośnie opłaconych przez nią świadczeń rehabilitacyjnych na kwotę 1.056,00 zł , odnośnie zakupionych lekarstw na łączną kwotę 517,70 zł , odnośnie kosztów wizyt lekarskich na kwotę 2.066,00 zł . W sumie udokumentowane koszty leczenia zawierają się w kwocie 2.583,70 zł . Kwota dochodzona pozwem 3.572,20 zł z tego tytułu zawiera się w tej kwocie stąd została zasądzona w całości . W toku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła powódce tytułem odszkodowania obejmującego uszkodzenia telefonu i dokonania ekspertyzy dotyczącej braku opłacalności naprawy telefonu na łączną kwotę 150,00 zł akceptując w tym zakresie ekspertyzę z 14.01.2014r oraz koszty jej wykonania potwierdzone paragonem .Tytułem kosztów leczenia pozwany wypłacił kwotę 76,40 zł (31,90 + 44,50) . Powódka zarówno w postępowaniu likwidacyjnym szkodę jak i w toku postępowania sądowego знаła stanowisko pozwanej odnośnie braku podstaw do zaspokojenia jej roszczeń z tytułu uszkodzenia laptopa , torebki i okularów wobec niewykazania ,iż do uszkodzenia wymienionych rzeczy doszło w okolicznościach przez nią wskazanych mimo to nie przedstawiła wiarygodnych dowodów przemawiających za zasadzeniem roszczenia odszkodowawczego w tym zakresie . W szczególności podkreślić należy ,że laptop marki T. (...)MZ był własnością nie jej a M. D. (2) . Z przedstawionej do akt faktury zakupu wynika ,że nabywcą laptopa był M. D. (2) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) i sprzęt ten zakupiony został jako składnik majątku na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej (faktura k 93). Powódka nie wykazała by zakupiona w dniu 06 11 . 2013 torebka była jej własnością i by uległa ona uszkodzeniu w wyniku wypadku. Podobnie powódka nie wykazała także by uszkodzeniu w trakcie wypadku uległy jej okulary . Oświadczenie potwierdzając , że jej okulary posiadają mechaniczne uszkodzenia nie jest opatrzone żadną datą stąd brak możliwości zweryfikowania daty powstania uszkodzenia i rodzaju konkretnych okularów o których mowa jest w oświadczeniu. Powódka nie wykazała także by poniosła także szkodę w postaci pozbawienia jej nagrody , która otrzymałaby gdyby nie nieobecność spowodowana wypadkiem . Z dołączonych dokumentów wynika ,że powódka pracowała jako kontroler celny a jej wynagrodzenie składa się z uposażenia zasadniczego , dodatku służbowego i premii regulaminowej . Brak jakiegokolwiek dokumentu wystawionego przez pracodawcę ,potwierdzającego że powódce przysługiwałaby nagroda z podaniem z jakiego tytułu i jakiej konkretnie wysokości . Roszczenia odszkodowawcze dotyczące kwoty 884,00 tytułem niewypłaconej nagrody oraz kwoty 1.182,49 z tytułu uszkodzonego sprzętu elektronicznego , okularów i torebki sąd oddalił jako niewykazane.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonych roszczeń tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c.

w zw. z art. 455 k.c., za pierwsze dni terminu wymagalności poszczególnych roszczeń przyjmując te następujące po upływie ostatniego dnia terminu zapłaty wyznaczonego

w skierowanym do pozwanej wezwaniu do zapłaty. Roszczenie odsetkowe powódki nie było kwestionowane przez pozwaną.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Łącznie koszty procesu w niniejszej sprawie wyniosły 12.085,00 zł. Jako, że powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 87 %, winna ponieść 13 % kosztów procesu wygenerowanych w niniejszym postępowaniu. Suma kosztów poniesionych przez powódkę wyniosła 3.200,00 zł, a zatem pozwana winien zwrócić na jej rzecz kwotę 2.457,44 zł.

W punktach 4. i 5. sentencji wyroku, zgodnie z przyjętą zasadą rozdzielania kosztów procesu, Sąd orzekł o nakazaniu pobrania od stron kwot wydatkowanych tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Gliwicach na wynagrodzenie biegłych sądowych, przy czym kwota należna od powódki – pobrana z zasądanego na jej rzecz roszczenia, wyniosła 238,54 zł, a od pozwanej – 1565,85 zł.

SSR Grzegorz Korfanty